

beregningen er den faktiske anskaffelsessum. Fremgangsmåden med hensyn til avanceberegningen svarer til den, der er fastslået i de midlertidige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953, § 7, stk. 2, for de i ligningsloven omhandlede avancers vedkommende. Det er dog i nærværende lovforslag, i overensstemmelse med kommissionsudkastet, udtrykkeligt fastslået, at udgifter, som den skattepligtige har anvendt til forbedringer af formuegodet, uden at udgiftsbeløbene er fratrukket i den skattepligtige indkomst, skal lægges til anskaffelsessummen og således reducere fortjenesten.

Som anført i de indledende bemærkninger til nærværende afsnit er det ovennævnte principielle udgangspunkt for avanceberegningen i forslaget fraveget i vid udstrækning, forsåvidt angår aktiver, der tilhørte den skattepligtige inden 1. januar 1956. For mange aktiver, der længe før dette tidspunkt har været i skatteyderens besiddelse, gælder det, at anskaffelsessummen vil være uhyre vanskelig, for ikke at sige umulig at oplyse, og vægtige grunde taler for at friholde værdistigninger på visse arter af aktiver for kapitalvindingsbeskatning i det omfang, værdistigningen er sket før lovens ikrafttræden.

Skattelovskommissionen foreslog af praktiske grunde som en overgangsordning med hensyn til sådanne aktiver, som er anskaffet for mange år siden, og hvor det måske ville være umuligt for den skattepligtige at oplyse anskaffelsessummen, at man for disse aktiver i mangel af oplysning om en højere anskaffelsessum kunne lægge den formueskattepligtige værdi pr. 1. januar 1935 til grund for avanceberegningen. Ved nærværende forslag har man forsåvidt angår *faste ejendomme, aktier og lignende værdipapirer og offentlige obligationer*, ment at burde lægge *værdien pr. 1. januar 1956 til grund, medmindre en højere anskaffelsessum dokumenteres*. I denne forbindelse henvises til overgangsreglen i § 238, 3. og 4. punktum.

Til brug ved beregningen af den fremtidige kapitalvinding eller det fremtidige kapitaltab vil det være nødvendigt, at skatteyderne giver specificerede oplysninger om deres beholdninger af aktier og obligationer pr. 1. januar 1956. Oplysningerne må afgives pr. denne dato, uanset om den pågældende skattepligtige har tilladelse til ved selvangivelsen at benytte et andet regnskabsår. Den fremgangsmåde, man har foreslået bragt i anvendelse, er iøvrigt den, at skatteyderen, hvor han ønsker, at et værdipapir ved beregningen af den fremtidige kapitalvinding skal figurere med værdien pr. 1. januar 1956, på fortegnelsen blot anfører denne værdi. Ønsker han den — højere — faktiske anskaffelses-

sum lagt til grund, må han opføre anskaffelsessummen på fortegnelsen og præstere behørig dokumentation herfor. Det er en selvfølge, at skatteyderne fremover på selvangivelsen eller i forbindelse med denne for hvert enkelt indkomstår må redegøre for foretagne køb og salg m. v. af kapitalvindingskattepligtige værdipapirer.

Reglen i stk. 1, c om opgørelse af fortjeneste ved salg af stambesætning i visse tilfælde må ses i sammenhæng med bestemmelsen i § 132, stk. 1 d, og svarer iøvrigt til reglen i forslaget § 5, stk. 4.

Stk. 2. Reglen om beregningen af den skattepligtige kapitalvinding i tilfælde, hvor det afhændede formuegode er erhvervet ved arv eller gave, svarer til bestemmelserne herom i kommissionsudkastets § 85, stk. 5, idet man dog — efter at gaveoverdragelser ved nærværende lovforslag er sidestillet med realisation — har kunnet undvære kommissionsudkastets særlige bestemmelser for det tilfælde, at et ved gave modtaget formuegode afhændes inden 5 år efter erhvervelsen.

Stk. 3. Den her foreslåede regel fandtes ikke i kommissionsudkastet. Som omtalt i de indledende bemærkninger er man ved nærværende lovforslag gået ind for princippet om en kontinuerlig beskatning også af kapitalvinding, og bestemmelserne i stk. 3 er motiveret med ønsket om at opnå den i bemærkningerne omtalte kontinuitet i henseende til grundlaget for opgørelsen af kapitalvinding og -tab.

Til § 132.

Paragraffen omhandler tilfælde, hvor der ikke er opstået kapitalvinding, men kapitaltab. I det store og hele gælder der for opgørelsen af kapitaltab de samme regler, som er fastsat for opgørelsen af kapitalvinding. Når bestemmelsen ikke nævner de i § 129, stk. 1 under numrene 8—14 nævnte tilfælde, skyldes det, at der i disse vanskeligt kan blive tale om tab.

I stk. 1 a er det udtrykkeligt fastsat, at tab ved afhændelse af private fordringer kan fradrages som kapitaltab, og at tab, der er opstået ved, at fordringen bliver uerholdelig, må sidestilles med tab ved afhændelse. Uerholdeligheden må dog være konstateret på objektiv vis og ikke alene bygges på kreditors subjektive opfattelse. Reglen i stk. 1 a, 3. punktum, fandtes ikke i kommissionsudkastet. Det er ikke sjældent forekommet, at ydelser til skatteyderen nærstående personer — hvilke ydelser ofte vil have en gave-lignende karakter — sker i form af lån. Man har fundet det betænkeligt at tillade tab, der konstateres med hensyn til sådanne ydelser, betragtet som kapitaltab, således at de skulle kunne udnyttes